

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Vaarallinen Raamattu

Vuoden alkupäivinä, Teologisilla opintopäivillä, Viron uudeksi arkkipiispaksi alkuvuodesta valittu Urmas Viilma kertoi keskustelustaan ateistiksi tunnustautuneen lasten satukirjojen kirjoittajan kanssa. Tämä oli sanonut pitävänsä Raamattua pelkkänä satuna, josta ei tulisi kertoa lapsille mitään. Niinpä Urmas Viilma oli kysynyt: ”Jos te todellakin pidätte Raamattua satukirjana, miksi sitä ei teidän mielestänne sitten saisi lukea muiden satukirjojen ohella?” Tähän kysymykseen kirjoittaja ei ollut osannut vastata.

Samoilla päivillä niin ikään virolainen kirkkoherra Joel Luhamets vertasi Viron kirkon ja yleensäkin kristittyjen asemaa Neuvostoliiton aikana nykyiseen tilanteeseen. Hänen mukaansa ateismi saa eri aikoina erilaisia muotoja. Neuvostoliiton aikana kysymys oli ennen muuta ideologisesta ateismista, nykyään lähinnä materialistisesta. Niinpä Neuvostoliiton aikana ateistit suhtautuivat Raamattuun ja Jumalaan hyvin vakavasti. He koettivat kaikin tavoin pitää Raamatun opettamisen vain pienen ryhmän sisäisenä asiana. Kristityt saivat tosin kokoontua omassa kirkossaan, mutta sen ulkopuolella he eivät saaneet pitää asiaansa esillä. Asiasta puhuessaan Joel Luhamets totesi, että jos nykyiset kristityt ottaisivat Raamatun yhtä vakavasti kuin Neuvostovallan ajan ateistit, Virossa olisi suuri herätys.

Jäin pohtimaan Luhametsän ja Viilman sanoja. Onko todella niin, että tarvitsemme Raamatun merkityksen tajuamiseksi ateistien kannanottoja? Ovatko he tajunneet meitä paremmin, kuinka vaarallinen Raamattu todellakin voi olla heidän kannaltaan? Siksikö he näkevät niin kovasti vaivaa saadakseen Suomestakin kristinuskoon viittaavat elementit pois päiväkodeista, kouluista ja yleensäkin julkisista tapahtumista? Ymmärtävätkö kristittyjä paremmin Raamatun sanan suuren voiman?

Osaisimmekohan ottaa oikealla tavalla opiksemme ateistien pelon ja ymmärtää, että juuri Raamatun sanaa ja opetusta me syntiin langenneen ihmiskunnan jäsenet ennen muuta tarvitsemme? Osaisimmeko nähdä, että sama tarve on lopultakin meillä täällä Suomessa mutta myös kaukaisimpien kansojen keskuudessa?

Jukka Norvanto, Lähetisyhdistys Kylväjän lähetysteologi